

L'EROTISME GALÀCTIC ENVAEIX ELS VÍDEO-CLUBS

El sexe que arriba de l'espai

Potser, situar l'activitat sexual fora del nostre planeta és una resposta lògica a l'era de la SIDA. La ciència-ficció porno, gènere amb fidels seguidors als EUA, ens arriba ara en forma de vídeo.

Santi Palos

El cinema de ciència-ficció va néixer carregat d'erotisme. No ho pot negar ningú que hagi vist les artistes del Follies-Bergère parisenc immortalitzades a les pel·lícules de l'històric Georges Méliès, com ara *Voyage dans la lune* (1902). Malgrat aquest inici encoratjador, el gènere, tant en les manifestacions literàries com cinematogràfiques, va mantenir, en els seus primers anys d'existència, un fort puritanisme. Amb les lògiques excepcions, és clar. Només cal recordar la Brigitte Helm de

Metropolis (Fritz Lang, 1926) i *Mandragora* (Henrik Galeen, 1928) o la càrrega sexual, extraordinària per a l'època, d'*El hombre y el monstruo* (*The strange case of Dr. Jeckyll & Mr. Hyde*, Rouben Mamoullian, 1932).

Després de la segona guerra mundial, però, la ciència-ficció es va anar decorant a poc a poc de *sexy*. El millor exemple n'és la típica imatge, obligatòria a totes les revistes barates (*pulps*) d'aquell temps, d'un monstre extraterrestre amb una *pin-up*, ben lleugera de roba, generalment desmaiada, als seus repel·lents braços. Els films

comencen a reflectir el canvi de mentalitat. Ens en podem adonar repassant *The perfect woman* (Bernard Knowles, 1951) protagonitzada per un robot que representa la dona ideal, *Monkey business* (Howard Hawks, 1952), que va dels canvis de comportament sexual en un individu que ha begut una fórmula química per a rejuvenir mentalment i en la *mini* que porta Anne Francis a *Planeta prohibido* (*Forbidden planet*, Fred McLeod Wilcow, 1958).

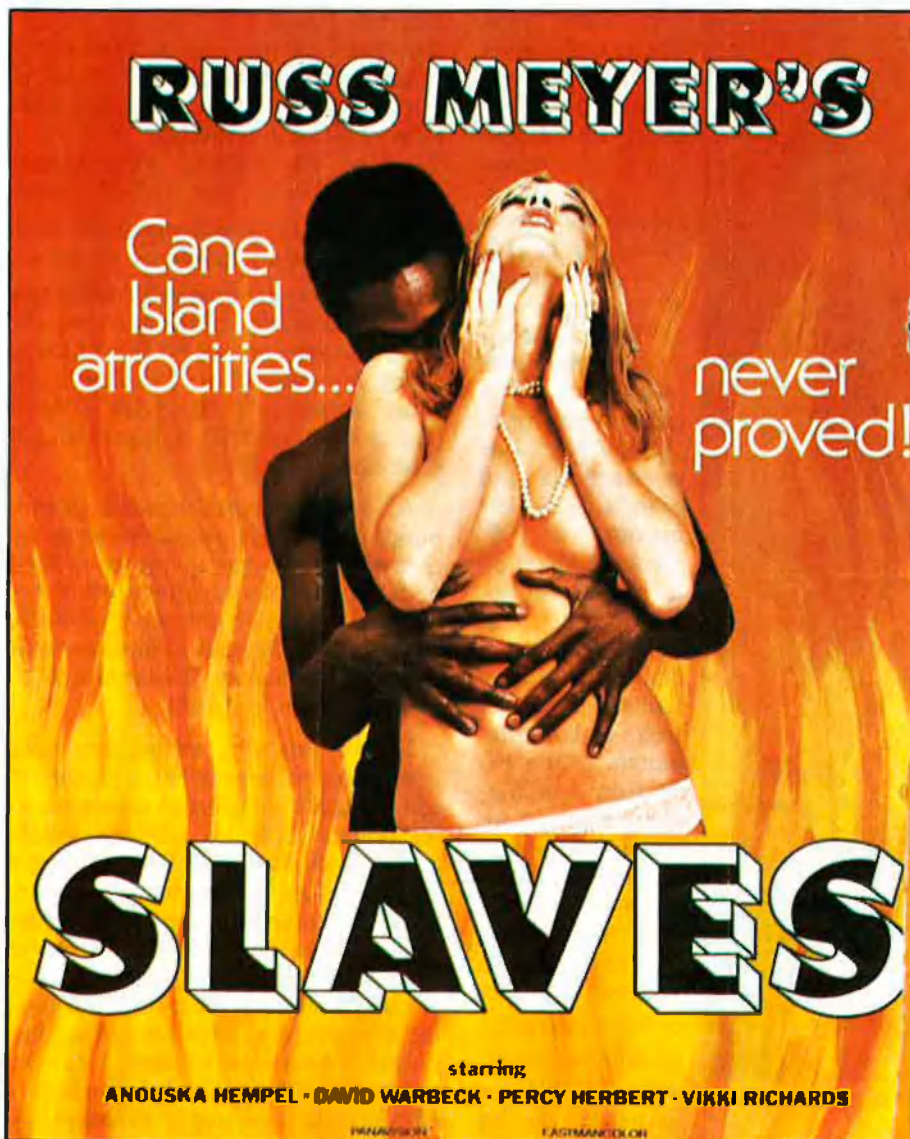
O en, tota una temàtica, els viatges que alguns astronautes del nostre planeta realitzen a altres mons poblats exclusivament per noies boniques i abillades amb uniformes un pèl atrevits. Com ara els que ofereixen *Abbott and Costello go to Mars* (Charles Lamont, 1953), una de les millors aventures del duet de còmics, *Cat women of the*

Les ballarines del Follies-Bergère parisenc van ser immortalitzades per Méliès en *Le Voyage Dans La Lune* (1902).

Jane Fonda, com a Barbarella, va il·lustrar prou bé els somnis futuristes.

Les pel·lícules de Russ Meyer circularen en un principi per cines marginals.

moon (Arthur Hilton, 1953), filmada en tres dimensions, o *Queen of outer space* (Edward Berns, 1958), amb Zsa Zsa Gabor com a reina d'Altea. Les tres, avui dia, *cult-movies* de raça.

Als anys seixanta, les coses canvien i ja no hi ha tanta reticència a tractar el sexe dins un context de ciència-ficció. *Barbarella* liberalitzaria, l'any 62, el còmic i el 68 arribaria l'adaptació fílmica, per Roger Vadim i amb Jane Fonda com l'heroïna i Anita Pallenberg en un paper secundari. Després, una allau, on es pot destacar *El dormilón* (Woody Allen, 1973), les al·lucinades de David Cronenberg (*Vinieron de dentro de...*, *Videodrome*), *Je t'aime, je t'aime*, d'Alain Resnais (1968), o *Flesh Gordon* (Howard Ziehm), versió «S» del conegut personatge creat per Alex Raymond.

Quant al cinema espanyol, hi tenen un lloc *El sexo esta loco, loco* (Jesús Franco, 1980) i *S.O.S. Invasión* (Silvio

F. Ballvena, 1969). La segona, insòlita de debò, sobre una invasió de la Terra per alienígenes força atractives i que ensenyen les cuixes, ha esdevingut un dels títols més mítics i maleïts —potser perquè molt poca gent l'ha vista— del fantàstic hispà. I una menció a la Teresa Gimpera de *Fata Morgana* (Vicente Aranda, 1966) i *Aoom* (Gonzalo Suárez, 1970) i l'Estella Blain de *Miss Muerte* (J. Franco, 1965).

Això no obstant, on més sexe barrejat amb ciència-ficció hi hagué a les dècades dels cinquanta i seixanta, fou a les *nudies*. Oblidades en qualsevol història oficial del cinema, aquestes pel·lícules de baix pressupost, equivalents una mica a les nostres «S» de la transició, quasi mai eren exhibides fora de les sales de mala mort, com les del Soho de Londres.

Seguint-ne la trajectòria, s'hi poden trobar autèntiques meravelles, que encara avui tenen els seus adoradors, com

Aquasex (John Lamb, 1965), *Adam and Eve, Nudist paradise* (1958), *Garden of Eden* (1953), *Around the world with nothing on* (1958) o totes les de Russ Meyer. De ciència-ficció, les *nudies* van oferir versions sexy de personatges mítics (Frankenstein: *House on bare mountain*, 1962, *Angelic Frankenstein*, 1964, *Frankenstein chérie*, 1967; l'home invisible: *The sexual life of invisible man*, etc.), i fins i tot un petit clàssic, *Nudes on the moon* (1960), revisitació *nudie* d'arguments com els de les abans esmentades *Catwomen on the moon* o *Abott and Costello go to Mars*.

Les meravelles de l'espai

Tres noies terrícoles es dirigeixen, dins la nau *Orgasme*, al planeta Fal·lus, en missió secreta. Allà, en una taverna de mala mort, seduiran tres alienígenes. La capitana, després de lligar, descobrirà un microfilm amb el pla que han ideat per fer malbé la Terra: enviar cap al nostre planeta bombes d'espermatozoides fal·lenites ruixats amb plutoni, per deixar embarassades totes les nostres dones. Finalment, les instal·lacions i els míssils són destruïts i, en tornar a casa, les tres valentes astronautes reben, del seu superior, la mena de gratificació que ja podeu imaginar.

Aquesta és la síntesi argumental de *Star Babe* (J. G., 1977), un film que pot resultar ben representatiu de la porno-ciència-ficció: un argument més aviat esquifit, que serveix d'excusa a les proeses sexuals dels protagonistes, ambientació i efectes especials molt pobres i, malgrat tot, alguna peculiaritat que fa que, contemplant-les amb certa perspectiva, esdevinguin peces curioses. En el cas de *Star babe*, ho és pel fet de ser potser la primera pel·lícula *hardcore-rated* on es mostren coïts amb extraterrestres.

A *Susurros de placer* (*Cries of ecstasy, blows of death*), la humanitat està dominada per un govern totalitari. Els pocs rebels viuen al desert, en unes tendes de plàstic transparent que els protegeixen de la contaminació, patint la violència de grups de salvatges. El problema s'agreuja quan se'ls comença a acabar l'oxigen. Podria ser una estimable pel·lícula si el guió i la realització no fossin tan febles.

Aquest darrer defecte no el trobem a *Cortocircuito sexual* (John Gold), un dels títols més correctes pel que fa a la tècnica. Fins i tot té una bona banda sonora que es combina d'allò més bé amb les rítmiques imatges del comen-

Theda Bara, una de les primeres a demostrar que el sexe podia no ser d'aquest món.

çament. Som a l'any 2069, el gènere masculí, motiu de tots els mals que han afectat la humanitat, està considerat la cosa més nefasta de l'univers. Només hi ha uns pocs exemplars d'homes, els necessaris per a la continuïtat, a través de la inseminació artificial, de l'espècie, confinats a un llunyà planeta. Ginger, April i Jill, tres exemplars d'aquesta nova dona, es dirigeixen amb la nova nau espacial a un astre anomenat Oz, tot xerrant i comentant el fàstic que els faria tenir relacions sexuals amb un mascle.

A Oz trobaran un mag. Aquest, desitjós que coneguï la passió, amb els seus poders els enviarà al passat, a la nostra era, a una clínica especialitzada en problemes sexuals. No cal dir que curaran tots els pacients, al mateix temps que aprenen que els homes (i les dones) són millor que qualsevol màquina, per sofisticada que sigui, a l'hora de fer l'amor.

Més títols, que han eixit a l'estat espanyol, en vídeo o a les sales «X»:

les relacions sexuals han estat prohibides; *Sexo galáctico-Cumbre en el monte de Venus*, *Wet science...* i la increïble *Café Flesh*.

El futur del sexe

El porno-ciència-ficció ha donat ja dues, diguem-ne tres, obres mestres que poden comparar-se amb els grans clàssics. D'aquestes, només n'hi ha localitzada una edició espanyola en vídeo: *Café flesh* (Rinse Dream, 1982). Una fabulosa visió d'un món postnuclear on el 99% de la població ha esdevingut impotent, i acudeix a llocs com el *Café flesh* per veure els Positius fer l'amor a l'escenari.

Un film de poètica visceral i surrealista, de visió imprescindible per a qualsevol tipus de cinèfils. El mateix es pot dir de *The satisfiers of Alpha blue* (Gérard Damiano, 1979). Molt superior al film que va donar fama al seu realitzador (*Garganta profunda*), conté una gens menyspreable reflexió sobre el

Sex Wars (Bob Fosse, amb Laurie Smith), paròdia porno del *Star Wars* de George Lucas; *Los deseos de Angela*, on un *yuppie* en baixa forma rep la visita d'una habitant de Venus (Veronica Hart); *El hechizo de los húmedos triángulos*, que proposa una interpretació sexual de la llegenda del triangle de les Bermudes; a *FX-efectos sexuales*, la guerra nuclear ha esclatat, i al búnker del president dels Estats Units, aquest es troba amb la companyia d'una periodista i el Sintorgasme, un aparell que permet fer realitat totes les fantasies; *Sexy número 1* mostra com dues doctores fan, per tècniques computaritzades, el millor amant del món; *2001, el despertar de un sueño*, un futur on

sentit de l'amor i el sexe, que en permet fins i tot una lectura feminista.

La ideologia llibertària, en canvi, es pot apreciar a *Behind the green door* (Jim and Artie Mitchell, 1973) i a *Through the looking glass* (Jonas Middleton, 1974), versió «X» d'*Alicia*.

Si algun dia les podeu enganxar, en el format que sigui, que no se us passin.

Altres films amb bones referències, que tant de bo es poguessin veure per ací, són *Pandora's mirror* (Warren Evans, 1976), *Invasion of the love drones* (Jerôme Hamlin, 1979), *Night dreams* (Rinse Dream, 1983) o *Super sex girl* (Joe Sherman, 1983).

Al costat de tota aquesta pornonada la indústria nord-americana està produint una gran quantitat de films de ciència-ficció amb altes dosis d'eroticisme. És la sèrie b dels anys vuitanta, i s'aprofita de l'actual revalorització de les velles pel·lícules. L'ombra dels títols clàssics és constant.

D'això, ens n'ha arribat ben poca cosa. Fent mànega ampla, ja que no són ciència-ficció en sentit massa estricta, podem citar les edicions vídeo-gràfiques de *Surf nazis* (Peter George) i *Mutantes en la universidad*. Més enllà de les fronteres, resten inèdites preciositats com *America 3000*, de David Engelbach, on es veu com després de la guerra atòmica les dones han agafat el poder; una idea semblant (després de l'holocaust nuclear, sols queden tribus d'amazones) la trobem a *Phoenix the warrior*; a *Breeders*, de Tim Kincaid, els extraterrestres fecunden terrestres verges; *Slave girl from beyond infinitu* és una versió futurista del personatge del comte Zaroff; *Space sluts in the slummer*, del gènere de les *Women in prison*. Pel·lícules de pressupost reduït, dirigides a un públic addicta, que acudeix a les sales especialitzades, les busca als vídeo-clubs o les veu a les programacions de matinal dels canals de televisió per cable.

Però també els grans estudis s'han fet ressò d'aquesta febre pel sexe interplanetari. I han tirat endavant un projecte com *Amazones on the moon*, film de sketches, dirigits per cinc directors diferents (Joe Dante, Carl Gottlieb, Peter Horton, John Landis i Robert K. Weiss), sàtira del *modus vivendi* nord-americà, on es fa un homenatge explícit a aquelles enyorades pel·lícules dels cinquanta, on innocents terrestres arriben, tot ufanosos, a un altre planeta per trobar que està poblat únicament per dones. Esperem que arribi aviat a les nostres pantalles. □